

Michel Faber: Jablko /ukázka/

Neobyčejně populární Faberův román *Kvítek karmínový a bílý* končí větou „Ale teď už je čas, abyste mě nechali jít.“ Přesně to ale mnozí čtenáři nebyli ochotní udělat. Stěžovali si na příliš otevřený konec a zasypali autora dotazy jako: „Co to má znamenat? Co se stalo se Sugar a Sofií? Plánujete pokračování?“ Michel Faber se mu léta bránil. Pak napsal pro svého italského nakladatele jednu povídku jako vánoční dárek. Záhy ho ale napadl námět na druhou, třetí... a najednou měl dost materiálu na celou povídkovou sbírku.

Michel Faber: Jablko

[ARGO](#)

2015

Překlad: Viktor Janiš

176 stran

Moucha a její účinek na pana Bodleyho

Paní Tremainová otevře dveře svého podniku ve Fitzrovii a na prahu najde společensky oděného muže s kalným zrakem a poněkud zoufalým výrazem. To by nebylo samo o sobě neobvyklé, byť jedenáctá hodina dopoledne je na prvního zákazníka poněkud brzy. Muži, jichž se před polednem zmocní neodolatelná chuť na kurvu, většinou nějakou sbalí na ulici a rozdají si to s ní v uličce, obzvláště za těchto vlhkých letních dní, kdy nikomu příliš nehrozí nastuzení. Podnik paní Tremainové se stává rušnou atrakcí teprve večer, když už gentlemani v klubech popijí portské, přečtou si nějaké to pornografické dílko a když opulentní jídlo nasměruje jejich myšlenky k doutníku a felaci.

„Ale podívejme, pan Bodley!“ zvolá potěšeně. „Kdepak jste nechal pana Ashwella?“

Jak vědí všechny nejlepší prostitutky v Londýně, pan Bodley a pan Ashwell jsou nerozlučná dvojka. Ne že by byli sodomité, rádi se rozejdou do různých pokojů, když si každý z nich vybere vhodnou společnici. Ale jsou to kamarádi. Radí se ve všem včetně výběru bordelu, výběru vína, výběru dívky a poté si navzájem porovnávají výsledky.

„Předpokládám, že Ashwell spí,“ zamumlá pan Bodley. „Tak jako by touhle dobou měl vyspávat každý

skutečný světák.“

„Někteří z nás jsou ranní ptáčata, pane Bodley,“ opáčí paní Tremainová a pokyne hostu, ať jde dál. „Jak záhy shledáte, polovina dívek je vám k dispozici okamžitě a všechny až na jednu do půl hodiny, pokud se přenesete přes to, že budete muset chvíli posečkat.“

„Posečkat?“ zopakuje pan Bodley truchlivě. „Já můžu čekat klidně do aleluja. Neměl jsem sem chodit. Měl bych být doma v posteli. Měl bych být v hrobě. Ty časy, kdy jsem chodil za děvkami, jsou nenávratně pryč.“

„Ale ne, to neříkejte, pane. Pojdte se podívat, co pro vás máme.“

Paní Tremainová ho vezme do salónu, kde na podlaze sedí dvě mladé bosé dámy oblečené pouze ve spodním prádle. Bílé spodničky se kolem nich rozlévají jako louže a dotýkají se lemy. Korzety mají povolené, visí jim z holých ramenou, rozepnuté přezky se třpytí. Rozcuchané vlasy mají sepnuté. Jsou cítit po vyčichlé voňavce, mýdle a jahodách (v koutě pohozený prázdný slaměný košíček potřísněný červenými skvrnami svědčí o tom, že jejich snídaně pochází z pouličního trhu). V ranním světle se vytratila sexuální přitažlivost, kterou jim jinak propůjčují stíny plynových lamp, a vypadají spíš krotce jako vrh štěňátek.

Dívka číslo jedna je bledá pihovatá holka, kterou již Bodley jednou vyzkoušel, ale má na ten zážitek jen matné vzpomínky. Dívku číslo dvě, Asiátku s očima jako trnky a lesklými černými vlasy, v životě neviděl.

„Pane Bodley, seznámte se s naším nejnovějším přírůstkem,“ vybídne ho paní Tremainová. „Je od Malackého průlivu. Jmenuje se nějak jako Pang nebo Ping, ale my jí říkáme Lily. Lily, vstaň a pozdrav pána.“

Když ji Dívka číslo jedna pošouchne loktem, Lily se vyštrachá na nohy a udělá pukrle. Může měřit tak sto padesát centimetrů, ale je velmi krásná.

„Šuk, pane. Šuk,“ řekne rozzářeně.

„Učíme ji anglicky, pane,“ vysvětlí mu Dívka číslo jedna, „a začínáme od základů.“

Lily znovu udělá pukrle. „Šuky šuk, pane. Šuky šuk šuk.“

„Okouzlující,“ pronese pan Bodley.

„Šuky šuk mucky muck vuk.“

Dívka číslo jedna se zaculí, zatahá Lily za sukni a naznačí jí tak, že si má sednout. „Zatím jsme na učení neměli moc času, pane. Ale děsně se snaží.“

Pan Bodley přikývne a se zařatými zuby pak teatrálně otočí tvář k oknu s těžkými závěsy.

„Ochota pohledných děvčat, novota cizokrajných těl, vůně jahod – teď už pro mě nic z toho nemůže nic znamenat.“

„Božínku,“ vyhrkne paní Tremainová. „Že by bylo až tak zle?“

„Hůř, ještě hůř,“ povzdychne si pan Bodley, usadí se na opěradle čalouněného lehátka a opře si dlaně o kolena. Zdrceně se zadívá na perský koberec pod svými vyleštěnými botami. „V tomto domě byla sfouknuta svíčka mého mužství.“

Paní Tremainová se zhluboka nadechne, olízne si rty a vyrukuje s tím.

„Nechcete si na nás snad stěžovat, pane?“

„Stěžovat?“ podiví se Bodley. „Ne, ne, madam. Váš podnik jsem odjakživa shledával nanejvýš pohostinným. Ačkoli...“ (se stoicky zkormoucenou tvář se znovu zadívá na okno se závěsem) „když jsem vaší pohostinnosti využil naposledy, došlo k jisté nešťastné události. Nemohu najisto říci, nakolik se podepsala na mé stávající sklíčenosti.“

„Sklíčenosti? Pro smilování boží, pane: to nerada slyším. Zvláště od váženého zákazníka jako vy. Nešel jste s Bellou, doufám?“

„Proč? Je s Bellou nějaká potíže?“

„Už ne, pane. Je pryč.“

„Myslím, že jsem Bellu ani nikdy neměl.“

„Tím lépe, pane.“

„Ačkoli... co by se stalo, kdybych ji měl?“

„Nic neblahého, pane. Nabízíme jen ty nejlepší, nejčistší, nejpřátelštější, nejzdravější a nejrozkošnější dívky, pane. Když takové být přestanou, musejí jít o dům dál.“

Dívka číslo jedna si prohlíží nehty. Lily se k ní skloní, aby zjistila, co je na nich tak pozoruhodného.

„Domnívám se, že jsem měl Minnie,“ pronese pan Bodley s čelem svraštěným námahou, jak se snaží vybavit si její jméno.

„Ta holka je ideál, pane,“ přikývne paní Tremainová. „Její tělo nemá chybu.“

„To vskutku ne, to vskutku ne. Jen jsem si nemohl nevšimnout... když přede mnou klečela na všech čtyřech, s šaty vykasanými, aby byla vidět její řiť a píča, neboť jsme ještě nestanovili, co z toho si vyberu...“

„Ano?“

„Na levou půlku jí usedla moucha.“

„Moucha, pane?“

„Moucha domácí. Taková moucha, kterou člověk vídá obletovat pouliční stánek s ovocem.“

Paní Tremainová pomalu zamrká. S postupem času teplota v místnosti mírně stoupá.

„Inu, je léto, pane,“ připomene svému hostu. „Ve vzduchu poletují milióny much. Je opravdu neslýchané, že se jedna z nich dostala do našeho podniku?“

„Ne, vůbec ne.“

„Dům udržujeme v čistotě, pane. Vsadím se, že ani v královčině paláci není tak čisto. Ale musíme tu větrat, pane. Větrání je půl zdraví. A kde je otevřené okno, tudy může proletět moucha. A dokonce se troufale usadit na dívčině pozadí.“

„Chápu, madam. Nechci kritizovat...“

„Doufám, že ta moucha nevlezla někam, kam neměla? Tedy někam, kde by vám bránila v ukojení?“

„Ne, ne, ne. Odlétla, sotva jsem se přiblížil. Záhy jsme se s Minnie spojili. Byl jsem naprosto spokojen, dokonce jsem jí i připlatil.“

„A přesto jste dnes sklíčený?“

Pan Bodley složí ruce na prsa a zamyšleně pokývne hlavou na stranu.

„Uvažoval jsem, madam. O té mouše. O mouchách obecně. Mouchy se živí vším, co hnije. Kladou do toho vajíčka. Larvy, které nás po smrti sežerou, nakladou právě mouchy.“

„Ujišťuji vás, že Minnie je plná života, pane. Teď se zrovna koupe, ale když jí dáte patnáct minutek, jistě vám ráda předvede, jak je skotačivá a červů zcela prostá.“

„Ano, ale přesně o to jde, cožpak to nechápete? Jsme naživu jen kratičkou chvíličku. Milióny lidí žily a zemřely před námi, milióny přijdou po nás, a co z toho?“

Paní Tremainové viditelně poklesnou ramena, a to i přes nabírané rukávy jejích šatů. Je pět minut po jedenácté dopoledne, příliš brzy na to, aby řešila prostopášnickou cyklickou existenciální krizi.

„Jsem poskytovatelka rozkoše, pane, nikoli duchovní. Nicméně vás mohu ujistit, že sem chodí spousta duchovních. Člověk nemůže dumat o smrti donekonečna a nakonec dostane chuť na onačejší věci.“

„Nu, můj apetýt je pryč. Dočista pryč.“